

บทความจากเว็บไซต์
มหาวิทยาลัยเที่ยงคืน

<http://www.midnightuniv.org>

เรื่อง

มณฑลบูรพา

โดย

หลวงเพ่งพิริจ

เผยแพร่สำหรับ eReader

โดย

วิชณุ เอื้อชูเกียรติ

31 พฤษภาคม 2553

มณฑลบูรพา

บทความโดย : หลวงเพ่งพิณิจ

มณฑลบูรพา ยังเป็นของประเทศไทยหรือไม่?

มณฑลบูรพา คือ จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดพิบูลย์สงคราม (สองจังหวัดนี้อยู่ในเขตแดนของประเทศเขมรในปัจจุบัน) จังหวัดล้านช้าง จังหวัดจำปาศักดิ์ (ในปัจจุบันอยู่ในประเทศลาว) อาณาเขตพื้นที่ในมณฑลบูรพา เฉพาะสองจังหวัดที่อยู่ในเขตแดนของประเทศเขมรในปัจจุบันมีเนื้อที่ประมาณ 56,000 ตารางกิโลเมตรเศษ พื้นที่อาณาเขตมณฑลบูรพาทั้งหมด ไทยหรือสยามประเทศได้มาจากการทำสงครามป้องกันตนเองจากการรุกรานของประเทศสหพันธรัฐฝรั่งเศส ระหว่างปี ค.ศ. 1938 จนถึง ปี ค.ศ. 1940 โดยฝรั่งเศส - อินโดจีน ซึ่งมีสถานะเป็นนิติบุคคลภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศโดยประเทศสาธารณรัฐ

ฝรั่งเศสเป็นเจ้าของบริษัทนี้ (ในทำนองเดียวกับบริษัท อีส
อินเดียที่มีประเทศอังกฤษเป็นเจ้าของบริษัทนี้)

การตั้งบริษัทขึ้นมาครอบครองดินแดนอาณานิคม

การที่ประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศส ประเทศสหราชอาณาจักร(อังกฤษ) ต้องตั้งบริษัทดังกล่าวขึ้นมาครอบครองดินแดน และทำการค้าในย่านนี้เป็นผล
เนื่องมาจาก ประเทศสหราชอาณาจักร หรืออังกฤษ ถูก
ประชาชน ใน 13 มลรัฐ ของประเทศสหรัฐอเมริกาทำ
สงครามประกาศอิสรภาพ แยกออกตัวเองออกมาจาก
ประเทศสหราชอาณาจักรหรืออังกฤษ ในปี ค.ศ. 1775 –
1776 ทำให้เกิดเป็นบทรเย็นแก่ประเทศ ที่เป็นนักล้าอาณานิคม
ที่ใช้แสนยานุภาพทางกองทัพ เข้าไปล่าเมืองขึ้นในที่
ต่างๆ ทั่วโลก ต้องกลับมาทบทวนบทบาทของตัวเอง ในการ
ที่ใช้กำลังกองทัพจากประเทศแม่เข้าไปปกครองแบบกดขี่
ข่มเหงแก่คนที่อยู่ในอาณานิคม ครั้นผู้ถูกปกครองใน
อาณานิคมทนการกดขี่ไม่ไหว ก็ลุกขึ้นต่อสู้ แล้วประเทศนักล้า
อาณานิคมต้องพ่ายแพ้ เป็นการเสียศักดิ์ศรีของประเทศ

อาณานิคม และเสียกำลังทรัพย์อย่างมหาศาลในการทำสงครามกับผู้ถูกปกครองในอาณานิคม

ประเทศสหราชอาณาจักรหรืออังกฤษจึงปรับเปลี่ยนรูปแบบการปกครองในอาณานิคม โดยใช้วิธีการเกณฑ์ประชาชนในอาณานิคม มาตั้งเป็นกองทัพ มีผู้นำทางทหารเพียงไม่กี่สิบคนจากแผ่นดินแม่ มาเป็นผู้นำทางการทหารในกองทัพที่จัดตั้งขึ้นนั้น ประเทศอินเดียเป็นประเทศแรก ที่ประเทศสหราชอาณาจักรหรืออังกฤษ ใช้วิธีการดังกล่าวนี้ ในอาณานิคมของประเทศสหราชอาณาจักร ประเทศแอลจีเรีย ชูदान บางส่วน เป็นประเทศที่ประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศสปรับแนวทางในการคกกองกำลังไว้ในอาณานิคม โดยไปใช้วิธีการคล้ายคลึงกับแบบอังกฤษ แต่จัดตั้งในรูปกองกำลังทหารรับจ้าง นี่จึงเป็นที่มาที่จะตอบคำถามเราได้ว่า เหตุใดประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศส จึงต้องตั้งบริษัทอินโดจีน ฝรั่งเศสขึ้นครอบครองดินแดนในเวียดนาม กัมพูชา และ ลาว พร้อมกับเผยแพร่อิทธิพลทางการค้าและทางศาสนารวมทั้งวัฒนธรรมของตนเองไปในดินแดนเหล่านี้ใน

เวลาเดียวกัน บริษัทอินโดจีนฝรั่งเศสก็มีสถานะตามกฎหมายระหว่างประเทศเป็นนิติบุคคลในกฎหมายระหว่างประเทศเช่นเดียวกัน

การพิจารณาว่า มณฑลบูรพา เป็นดินแดนที่ยังคงเป็นของสยามประเทศหรือไม่?

เราควรพิจารณาเรื่องนี้ตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศร่วมสมัย (The contemporary International Law) กฎหมายเหล่านี้ มีแหล่งที่มา และมีการบังคับใช้นับแต่ยุคเมโสโปเตเมีย สุนครรัฐกรีก อาณาจักรโรมัน และเข้าสู่ทวีปยุโรปในยุคต้น ทวีปยุโรปในยุคต้นคือระหว่างปี ค.ศ.1500 จนถึง ยุค ค.ศ. 1800 ตอนต้น ในทวีปยุโรปยังไม่เกิดรัฐสมัยใหม่ (The modern states) ต้องถามต่อไปว่าแล้วรัฐสมัยใหม่ (The modern states) เกิดที่ไหน? และในเวลาใด?

หากศึกษาประวัติศาสตร์สากลจะเห็นได้ว่า รัฐสมัยใหม่ (The modern states) ที่เกิดขึ้นเป็นรัฐแรกในโลกก็คือ

ประเทศสหพันธรัฐอเมริกา (The Confederation of America) เกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1775 – 1776 ให้ดูคำประกาศอิสรภาพ ของประเทศสหพันธรัฐอเมริกาโดยละเอียด จะเห็นหลักการปกครองในรูปแบบที่ใช้วิธีการต่างๆ ตามวิถีแห่งกฎหมายระหว่างประเทศ ที่มีมาแต่มนาน นับแต่เวลาที่เกิดความเจริญรุ่งเรืองในทางการปกครองนับแต่ยุคเมโสโปเตเมีย สันนครรัฐกรีก และอาณาจักรโรมัน ที่ได้บัญญัติเอาหลักการสำคัญในกฎหมายระหว่างประเทศเพื่อใช้ในทางการปกครอง ดังปรากฏหลักการทางกฎหมายระหว่างประเทศที่จะได้กล่าวอ้างมาเป็นตัวอย่างได้ดังต่อไปนี้:

1. หลักการ ที่ต้องให้ประชาชนในเขตปกครองสามารถที่จะ เลือกวิธีการปกครอง หรือผู้ปกครองได้โดยเสรี (The self-determination) นั่นก็คือ ยอมรับให้ราษฎรในพื้นที่ มีสิทธิอัตวินาจด้วยตัวเอง กรณีที่ราษฎรจะมีสิทธิอัตวินาจด้วยตัวเองได้ ราษฎรนั้นต้องรู้ถึงระบบการปกครองและ

ผู้ปกครอง และราษฎรจะต้องเข้าใจในวิธีการ
ปกครอง และผู้ปกครอง

2. ข้อห้ามอันเป็นหลักสูงสุด (Jus Cogens) ที่ห้าม
ไม่ให้ทุกรัฐในโลกนี้ไปกระทำการ เพื่อรุกราน และ
เผยแพร่ เข้าไปยึดครองเอาพื้นดินทั้งหลายในโลก
มาครอบครอง ซึ่ง เป็นข้อห้ามสูงสุด แม้จะมี
สนธิสัญญาใดๆ ในโลกไปขัดต่อหลักการหรือแย้ง
กับหลักการนี้ สนธิสัญญานั้นย่อมมิใช้ไม่ได้ การ
กระทำที่เป็นเรื่องที่ต้องห้ามตามหลักกฎหมาย
ระหว่างประเทศข้อนี้ ก็คือ:

2.1 ห้ามทำสงครามรุกรานเอาดินแดนหรือขยาย
อาณาเขตดินแดน จะเห็นได้ว่าหลักกฎหมาย
หลักนี้ ในเวลาต่อมาถูกนำไปบัญญัติไว้ใน
สนธิสัญญากรุงเจนีวา ว่าด้วย กฎเกณฑ์ใน
การทำสนธิสัญญา ปี ค.ศ. 1969 (บทบัญญัติ
ที่ 52 ซึ่งบัญญัติ “ห้ามมิให้ใช้กำลังอาวุธ หรือ

กำลังบังคับ คู่สนธิสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง ให้เข้า
ทำสัญญาด้วย หากกระทำการดังกล่าว
สนธิสัญญาย่อมตกเป็นโมฆะ”

2.2 ห้ามทำการค้าทาส (The slave – trade)

2.3 ห้ามทำการอันเข้าลักษณะเป็นโจรสลัด (The
Piracy)

2.4 ห้ามกระทำการใดๆ อันเป็นการก่อให้เกิด
อาชญากรรมแก่มนุษยชาติ (The crimes
against Humanity หรือที่เรียกกันในภาษา
ลาตินว่า Hostis Humanis generis

2.5 ห้ามการใช้อาวุธเข้าประหัตประหาร หรือแยก
ส่วนร่างกายของมนุษย์ ที่เราเรียกว่าจีโนไซด์
(Genocide) ต่อประชากรหมู่มาก

สนธิสัญญาอีกฝ่ายหนึ่ง ส่งผลให้สนธิสัญญานั้น หรือข้อความตามที่ได้บัญญัติไว้ในสนธิสัญญานั้น ไม่อาจมีผลบังคับใช้ได้ ซึ่งว่าโดยหลักตามปกติ แล้ว เมื่อคู่ภาคีสัญญาใด ลงนามใน สนธิสัญญาใดๆ ย่อมที่จะก่อให้เกิดเป็น สนธิสัญญาขึ้น คู่ภาคีทั้งสองฝ่ายของสนธิสัญญา มีหน้าที่ต้อง:

- 3.1 เคารพต่อข้อความของสนธิสัญญา
- 3.2 ต้องปฏิบัติตามความแห่งสนธิสัญญานั้นด้วยความบริสุทธิ์ใจ (*bonna fide*) อ่านว่า โบนาร์ ฟิเดห์ หรือ โบนาร์ไฟท์ ก็ได้) หลักการอันเป็นข้อยกเว้นดังกล่าวนี้ เป็น “หลักประเพณีปฏิบัติระหว่างประเทศ” (*The Customary International Law*) ให้ท่านทั้งหลายไปดู สนธิสัญญากรุงเวียนนา เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ที่ใช้บังคับในการทำสนธิสัญญาในบทบัญญัติที่ 62 ซึ่งได้บัญญัติขึ้นมีข้อบังคับสองประการ

- (1) ต้องมีเหตุการณ์เช่นว่านั้นเกิดขึ้น ในขณะที่คู่สนธิสัญญาสรุปความตามสนธิสัญญาเพื่อลงนาม และต้องเป็นเหตุการณ์ที่เป็นวัตถุประสงค์ที่สำคัญในหน้าที่ของคู่สนธิสัญญาที่จะต้องปฏิบัติตามสนธิสัญญา (ให้ดูวรรค A ของบทบัญญัติที่ 62 ของสนธิสัญญาที่อ้างถึงข้างต้น)

- (2) เมื่อเกิดเหตุการณ์ที่ว่านี้แล้ว มีผลทำให้สภาพการณ์แปรเปลี่ยนไปกระทบต่อสิทธิและหน้าที่ของคู่สนธิสัญญา ซึ่งคู่สนธิสัญญาไม่เคยที่จะคาดคิดหรือคาดเห็นมาได้ในเวลาก่อนหน้านี้ หลักการนี้ได้รับการวินิจฉัยไว้ ในคดีของศาลโลก ที่มีชื่อว่า *United Kingdom v. Iceland* ในวันที่ 25 กรกฎาคม ค.ศ. 1974

ในคดีดังกล่าวนี้มีเรื่องโดยย่อว่า
ไอซ์แลนด์เป็นประเทศที่มีสภาพเป็นเกาะ แต่
เดิมนั้นอาณาเขตทางทะเลของไอซ์แลนด์คงมี
เพียงรอบตัวเกาะและอยู่ไม่ห่างจากตัวเกาะ
ต่อมาในปี ค.ศ. 1910 ประเทศสหราชอาณาจักรหรืออังกฤษ ได้ไปทำข้อตกลง
ระหว่างประเทศกับประเทศเดนมาร์ค ให้
ไอซ์แลนด์ให้มีเขตอำนาจปกครองในทางทะเล
ไม่เกินไปกว่า 3 ไมล์ทะเลรอบเกาะนั้น (3
nautical miles) ข้อตกลงระหว่างประเทศ
ฉบับนี้มีผลกระทบต่อไอซ์แลนด์ รัฐสภาของ
ไอซ์แลนด์ และประชาชนไอซ์แลนด์ เมื่อรู้เรื่อง
นี้เข้าจึงไม่ยินยอม และจึงประกาศใช้
กฎหมายเพื่อรักษาพืชพันธุ์ัญญาหารทาง
ทะเล รวมทั้งการทำการประมงในท้องทะเล
โดยให้มีการขยายอาณาเขตการปกครอง
ในทางทะเลออกไปเป็น 12 ไมล์ทะเล (12
nautical miles) ในเวลาต่อมา มีการ

ประชุมเกี่ยวกับกฎหมายทะเล (Law of The Sea I) จัดโดยสหประชาชาติเป็นครั้งที่ 1 ในปี ค.ศ.1958 ในเรื่องของการใช้ทะเลหลวง (High Sea) ซึ่งการใช้ทะเลหลวงดังกล่าว ซึ่งอาจแยกได้เป็นสองส่วนคือ

- (1) ใช้ทะเลหลวงเป็นทางเดินเรือ
- (2) ใช้ทะเลหลวงเพื่อการประมง และเก็บเกี่ยวเอาทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล

ซึ่งมีประเทศทั้งหลายที่มีอาณาเขตติดกับทะเล ต้องการที่จะสงวนรักษาทรัพยากร ธรรมชาติทางทะเล เพราะฉะนั้นอาณาเขตทะเลหลวง (High Sea) ซึ่งมีเขตพื้นที่ติดต่อกับทะเลอาณาเขต (Territorial Sea) ของรัฐใดรัฐหนึ่ง จึงควรต้องอยู่ในเขตอำนาจและการ

จัดการโดยสิ้นเชิงของรัฐนั้นๆ และรัฐใดๆ
ทุกรัฐ ที่มีทะเลอาณาเขตติดต่อกับเขต
ทะเลหลวง ฉะนั้นในการประชุม (Law of
The Sea II) ในปี ค.ศ. 1960 แม้จะยัง
ไม่มีข้อตกลงอย่างแน่ชัดจากที่ประชุม
เกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ของรัฐที่มีทะเล
อาณาเขตติดกับเขตทะเลหลวง หรือ
High Sea ในการประชุมครั้งนี้ได้เกิด
หลักกฎหมายระหว่างประเทศขึ้นมาว่า
ทะเลหลวง หรือ High Sea เป็นของทุกๆ
รัฐในโลก แต่การจะใช้สิทธิในเขตพื้นที่
ทะเลหลวง จะต้องคำนึงถึงการใช้สิทธิ
และการทรงสิทธิของรัฐใดๆ ที่เป็นเจ้าของ
ทะเลอาณาเขตที่มีเขตติดต่อกับเขตทะเล
หลวง หรือ High Sea ในเรื่องเกี่ยวกับการ
ทำการประมง (fishing Zone)

เป็นที่ยอมรับกันโดยทั่วไปภายหลังในปี ค.ศ. 1960 ว่า เกิดเขตอำนาจสองวงขึ้นซ้อนกันในอาณาเขตทะเลหลวง ต้องไม่ให้สิทธิขาด ในการจัดการเกี่ยวกับพื้นที่อาณาเขตทะเลหลวง ที่มีอาณาเขตทะเลหลวงติดต่อกับทะเลอาณาเขตของรัฐ ที่มีพื้นที่ดินติดกับทะเล ที่จะจัดการทรงสิทธิและใช้สิทธิอย่างเด็ดขาด เพราะหากยอมให้ทำเช่นนั้นได้ ก็จะทำให้สิทธิของรัฐอื่นๆ สูญสิ้นไปในเรื่องของการจัดการและการใช้สิทธิในทะเลหลวง

ต่อมาในปี ค.ศ. 1972 ไอซ์แลนด์ ได้ออกกฎหมายเกี่ยวกับการจัดการสงวนและรักษาทรัพยากรในทะเลหลวงที่มีอาณาเขตติดต่อกับ ทะเลอาณาเขตของ ไอซ์แลนด์ ทำให้ประเทศอังกฤษและเรือประมงอังกฤษ ไม่อาจเข้าไปทำการ

ประมงเก็บเกี่ยวผลประโยชน์ทางทะเลใน
ทะเลหลวง ที่มีอาณาเขตติดต่อกับทะเล
อาณาเขต อันเป็นเขตพื้นที่ทางทะเล
ภายในของไอซ์แลนด์ได้ตามใจชอบ
อังกฤษได้ประท้วงไอซ์แลนด์ ไอซ์แลนด์
ไม่ยอมรับฟัง อังกฤษจึงฟ้องไอซ์แลนด์
เป็นจำเลยในศาลโลกในปี ค.ศ.1972 ซึ่ง
ในการต่อสู้คดีนั้นอังกฤษได้อ้างถึง
ข้อตกลงแลกเปลี่ยนเป็นลายลักษณ์อักษร
ระหว่างอังกฤษกับไอซ์แลนด์ในปีค.ศ.
1961 ที่อังกฤษยอมให้ไอซ์แลนด์ขยาย
ทะเลอาณาเขต จาก 3 ไมล์ เป็น 12 ไมล์
ทะเล และในขณะเดียวกัน ไอซ์แลนด์
ต้องยอมให้อังกฤษเข้าไปทำการประมง
และเก็บเกี่ยวทรัพยากรธรรมชาติในเขต
ทะเลหลวงที่มีอาณาเขตติดต่อกับ ทะเล
อาณาเขตของไอซ์แลนด์ ไอซ์แลนด์ไม่
ยอมเข้ามาเป็นจำเลยในคดีหรือไม่ยอม

รับรองเขตอำนาจศาลของศาลโลก ถึง
กระนั้นก็ตามศาลโลกอ้างว่า การ
แลกเปลี่ยนตราสารระหว่างอังกฤษกับ
ไอซ์แลนด์ ในปี ค.ศ. 1961 เป็น
สนธิสัญญาระหว่างประเทศ แม้ไอซ์แลนด์
จะออกกฎหมายในปี ค.ศ. 1972 เพื่อจะ
สงวนรักษาทรัพยากรธรรมชาติทางทะเล
อังกฤษแม้ไม่ได้แย้งในประเด็นนี้ แต่
อังกฤษได้กล่าวอ้างว่า หลักการจาก
ประชุมกฎหมายทางทะเลในปี ค.ศ. 1958
โดยสหประชาชาติ ในบทบัญญัติที่ 2
รัฐที่มีอาณาเขตติดต่อกับทะเล ย่อมไม่มี
สิทธิที่จะทำให้ผลประโยชน์ของรัฐต่างๆ
ทั่วโลก รวมทั้งอังกฤษต้องสูญเสียไป
เพราะการบัญญัติกฎหมายภายในของรัฐ
ที่มีอาณาเขตทะเลภายในติดต่อกับอาณา
เขตพื้นน้ำที่ทะเลหลวง หรือ High Sea

นั่นก็คือเมื่อนำหลักกฎหมายระหว่างประเทศ
ในข้อ 3 นี้มาปรับใช้ในกรณีเมื่อเกิดเหตุการณ์
ตามข้อ 3 เกิดขึ้น กับรัฐคู่ภาคีสันติสัญญาใดๆ
และองค์ประกอบที่จะต้องบังคับใช้หลักกฎหมาย
ระหว่างประเทศข้อนี้ครบถ้วน ตามหลักกฎหมาย
ระหว่าง ประเทศเป็นแต่เพียงทำให้สันติสัญญา
ฉบับนั้นไม่มีผลบังคับใช้ แต่รัฐคู่ภาคีสันติสัญญา
ใดก็ตาม จะยก หรืออ้างสิทธิตามหลักกฎหมาย
ระหว่างประเทศในข้อนี้มาบอกเลิก บอกถอนความ
ในสันติสัญญาแต่เพียงฝ่ายเดียว (unilateral
action) ไม่ได้ รัฐเช่นว่านี้ย่อมมีหน้าที่ต้องเปิดการ
เจรจา และสรุปข้อสันติสัญญา รวมทั้งทำ
สันติสัญญากันใหม่ในระหว่างคู่ภาคีสันติสัญญา

**อองตองเต้ คาร์โตแอล: สันติสัญญา
ลับ ระหว่างอังกฤษและฝรั่งเศส**

เราอาจเปรียบเทียบโดยนำคดีที่ศาลโลก
ตัดสินไว้ ในคดีระหว่างประเทศสหราชอาณาจักร

v. ไอล์แลนด์มาศึกษาเปรียบเทียบกับกรณีที่ประเทศสหพันธรัฐฝรั่งเศส ทำสนธิสัญญากับสยามประเทศในปี ค.ศ. 1904 และปี ค.ศ. 1907 เป็นผลให้ฝรั่งเศสอินโดจีน เกิดอำนาจครอบครองพื้นที่อันเป็นเขตมณฑลบูรพา ซึ่งในเวลาก่อนหน้านั้น ฝรั่งเศสและอังกฤษ ได้เจรจาทำสนธิสัญญาลับ ระหว่างสองชาติ ที่มีชื่อว่า “Entente Cardiale” อ่านว่า “อองตองเต้ คาร์โดแอล” ซึ่งสองชาติดังกล่าวใช้เวลาเจรจาสنธิสัญญาฉบับนี้ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1897 จนถึงปี ค.ศ. 1904 จึงได้มาสรุปข้อสนธิสัญญาและลงนามกันในสนธิสัญญาลับฉบับนี้ ที่กรุงลอนดอนในวันที่ 8 เมษายน 1904 โดย Mr. Landowone กับ Monsieur Paul Gambon ในขณะที่ทั้งคู่เป็นรัฐมนตรีระหว่างประเทศของอังกฤษและประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศส ในสนธิสัญญาฉบับนี้ทำขึ้นเป็น 3 ตอน เราจะกล่าวเฉพาะตอนที่ 3 ที่เกี่ยวกับ

สยามประเทศ มีข้อสาระสำคัญว่า คู่สัญญาทั้งสองฝ่ายตกลงกันว่า

1. ให้ฝรั่งเศสขยายอิทธิพลได้ทางซีกตะวันออกของแม่น้ำ (แม่น้ำโขง)
2. ให้อังกฤษขยายอิทธิพลได้ทางซีกตะวันตกของแม่น้ำ (แม่น้ำโขง)

เขตแบ่งแดนให้ถือเอาล่องน้ำลึกที่สุดของท้องน้ำของแม่น้ำโขงเป็นเส้นแบ่งแดนเป็นหลัก คำว่า **อิทธิพล** ที่ปรากฏในสนธิสัญญานี้ คู่ภาคีสถิติสัญญาทั้งสอง ใช้คำว่า **Influences** สาระสำคัญข้อต่อไปของสนธิสัญญาลับฉบับนี้ก็คือ คู่ภาคีสถิติสัญญาฉบับนี้เขียนไว้โดยแน่ชัดว่า ไม่ประสงค์จะผนวกเอาดินแดนของสยามมาเป็นของตน คำว่า **ผนวกเอาดินแดน** ก็คือคำว่า **Annexation** ในส่วนที่เกี่ยวกับประเทศอื่นๆ ไม่ว่าจะเป็นมอร็อกโคหรือ อียิปต์ หรือประเทศ

อื่นๆ ที่อ้างถึงในสนธิสัญญาฉบับนี้ คู่สัญญา
ทั้งสองฝ่าย ใช้คำว่า **มีเขตอำนาจเหนือ** (
The Jurisdiction) ซึ่งต่างกับในกรณีของสยาม
ประเทศ ให้คู่สนธิสัญญา ออกรองแต่ฯแนบทำยนี้

4. Erga Omnes เป็นภาษาละตินอ่านว่า “ เออร์ก้า ออม
เนส ” เป็นเรื่องหลักทฤษฎีกฎหมายที่ รัฐคู่กรณีมิใช่แต่
อาจจะใช้อ้างยันต่อคู่สนธิสัญญาได้อย่างเดียว แต่อาจใช้
อ้างยันได้ถึงประชาคมแห่งรัฐทั้งหลาย เช่น กรณีที่บุคคล
ธรรมดาที่ดี หรือนิติบุคคลที่ดี เป็นบุคคลที่อยู่ในความ
คุ้มครองของประเทศใด ย่อมหมายถึง บุคคลเช่นว่านั้น มี
ที่มาหรือมีถิ่นกำเนิดจากชาติหรือรัฐใดๆ รัฐนั้นๆ มีหน้าที่
ต้องให้ความคุ้มครองทางกฎหมายหรือทางการทูต แก่
บุคคลนั้นๆ หรือนิติบุคคลนั้นๆ

เช่นคดีที่มีชื่อว่า Barcelona Traction บริษัทที่จดทะเบียน
ในแคนาดา ประเทศแคนาดามีหน้าที่ให้ความคุ้มครอง
ดังกล่าว ทั้งนี้เพราะเป็นที่รับรู้กันโดยทั่วไปว่า นิติบุคคลที่ว่า

นี่ถือกำเนิดเกิดมาภายใต้กฎหมายภายในของแคนาดา
แม้ผู้ถือหุ้นส่วนใหญ่จะเป็นคนเบลเยียม รัฐบาลหรือ
ประเทศเบลเยียม ไม่อาจเข้าไปให้ความคุ้มครองได้ เพราะ
ไม่มีสายสัมพันธ์ต่อตัวนิติบุคคลนั้น คดีดังกล่าวถูก
พิพากษาโดยศาลโลก (The International Court of
Justice) ในวันที่ 24 กรกฎาคม ค.ศ. 1964 กับได้รับการ
พิพากษาอีกครั้งในวันที่ 5 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1970

เมื่อนำหลักกฎหมายระหว่างประเทศร่วมสมัยมา
วิเคราะห์ร่วมกับสนธิสัญญาสยามฝรั่งเศส ปี
ค.ศ.1904-1907 และ สนธิสัญญาฉบับ องตองเต้ คาร์
ไดแอล” จะให้ผลดังนี้

1. หากวิเคราะห์ด้วยหลักกฎหมายระหว่างประเทศร่วม
สมัย หลักที่ 1 คือหลัก The self-determination นั่นก็คือ
ประชาชนในรัฐสยามประเทศจะต้องรู้และเข้าใจถึง
สนธิสัญญาฝรั่งเศสสยาม ปี ค.ศ.1904 - 1907 โดยตลอด
และจะต้องรู้และเข้าใจถึงสนธิสัญญาฉบับระหว่างอังกฤษ

ฝรั่งเศส ที่ทำไว้ในสนธิสัญญา องตองเต้ คาร์โดแอล โดยตลอด แต่ปรากฏว่าสนธิสัญญา องตองเต้ คาร์โดแอล” เพิ่งได้รับการเปิดเผยทางอินเทอร์เน็ตไม่ถึงสิบปีมานี้ เพราะฉะนั้นสนธิสัญญาสยามฝรั่งเศส ค.ศ.1904 ,1907 เมื่อวิเคราะห์ด้วยหลักกฎหมายระหว่างประเทศร่วมสมัย หลักที่ 1 นี้ จึงตกเป็นโมฆะโดยสิ้นเชิงและไม่มีผลบังคับ

2. หากวิเคราะห์ด้วยหลักกฎหมายระหว่างประเทศร่วมสมัยหลักที่ 2 คือหลัก Jus Cogens ข้อห้ามขาดอันเป็นกฎสูงสุดของกฎหมายระหว่างประเทศ การทำสงครามเพื่อรุกรานเอาดินแดนหรือการทำสงครามเพื่อขยายดินแดนเป็นเรื่องต้องห้ามโดยเด็ดขาดโดยกฎหมายระหว่างประเทศร่วมสมัย หลักนี้โดยแน่ชัด และนานาชาติต่างยอมรับ หลักการนี้มานานนับแต่มีรัฐสมัยใหม่รัฐแรกเกิดขึ้นในโลก (ประเทศสหรัฐอเมริกา) ฉะนั้นเมื่อ พิจารณาสนธิสัญญาสยามฝรั่งเศส ค.ศ.1904, 1907 และสนธิสัญญาฉบับอังกฤษ-ฝรั่งเศส ค.ศ.1904 ด้วยหลักกฎหมายระหว่าง

ประเทศในหลักนี้ สนธิสัญญาดังกล่าวนี้ จึงตกเป็นโมฆะ
โดยสิ้นเชิงทันที

3. เมื่อนำเอาสนธิสัญญาสยามฝรั่งเศส ปี ค.ศ.1904,
1907 และสนธิสัญญา"อองตองเต้ คาร์โดแอล"ระหว่าง
อังกฤษ - ฝรั่งเศส ที่ใช้เวลาเจรจาสนธิสัญญาลับนี้ นับแต่ปี
ค.ศ 1897 – 1904 (ในเวลา 8 ปี จนสรุปสนธิสัญญาและ
ลงนามกันที่กรุงลอนดอน ในวันที่ 8 เมษายน 1904) มา
พิจารณาพร้อมหลักกฎหมายระหว่างประเทศร่วมสมัยใน
หลักที่ 3 "Clausula rebus sic stantibus" (อ่านว่า
คอสซูล่า เลบุซซิก สตางค์ตีบุซ) จะเห็นได้ว่า เมื่อความ
ปรากฏตามสนธิสัญญาลับระหว่างอังกฤษ - ฝรั่งเศส ค.ศ.
1904 ที่มีชื่อว่า "อองตองเต้ คาร์โดแอล" แก่ชาวโลก
ย่อมทำให้สภาพการพื้นฐานที่สำคัญที่ก่อให้เกิดภาระหน้าที่
ตามกฎหมายระหว่างประเทศของคู่ภาคีสันธิสัญญาทั้งสอง
ต่อสยามประเทศ ที่ปรากฏอยู่ในสนธิสัญญาสยามฝรั่งเศส
ปี ค.ศ.1904 ,1907 ต้องเปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิงผิดไป
จากข้อความทั้งหลาย ที่เป็นภาระหน้าที่ของสยาม ตามที่

ปรากฏอยู่ในสนธิสัญญาสยาม-ฝรั่งเศส ปีค.ศ.1904, 1907 และคู่ภาคีสถิติสนธิสัญญา ค.ศ.1904, 1907 ไม่ว่าจะเป็นสยามหรือประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศส ไม่อาจคาดเห็นหรือคาดคิดได้ก่อนล่วงหน้า จึงมีผลทำให้สนธิสัญญาสยาม-ฝรั่งเศส ค.ศ.1904, 1907 สิ้นผลบังคับใช้ไปโดยทันที ทั้งนี้เป็นไปตามหลัก “Clausula rebus sic stantibus” ที่ได้อธิบายมาแล้วข้างต้น อีกทั้งยังสามารถนำไปเทียบเคียงกับคดีที่ได้รับการวินิจฉัยไว้โดยศาลโลก (The International Court of Justice) ICJ ในคดีระหว่าง United Kingdom v. Iceland ที่พิพากษาไว้ในวันที่ 25 กรกฎาคม 1974 ดังได้อธิบายแล้วข้างต้น

4. เมื่อนำเอาสนธิสัญญาสยามฝรั่งเศส ปี ค.ศ.1904, 1907 มาพิจารณาห์เปรียบเทียบกับหลักกฎหมายระหว่างประเทศร่วมสมัย ในหลักที่ 4 คือหลัก “Erga Omnes” เป็นภาษาละติน อ่านว่า เออร์ก้า ออมเนส เป็นเรื่องหลักทฤษฎีกฎหมายที่ รัฐคู่กรณีมิใช่แต่อาจจะใช้อ้างยันต่อคู่ภาคีสถิติสนธิสัญญาได้เพียงฝ่ายเดียว แต่อาจนำข้อเท็จจริงหรือ

ข้อกฎหมายใดๆ ใช้อ้างอิงได้ถึงประชาคมแห่งรัฐทั้งหลาย การกระทำของฝรั่งเศสที่กระทำต่อสยามประเทศในปี ค.ศ. 1904, 1907 ด้วยการนำเอาเรือรบติดอาวุธมาปิดปากอ่าวประเทศสยาม นับได้ว่าเป็นการทำสงครามรุกรานเพื่อเอาดินแดน หรือการทำสงครามเพื่อขยายดินแดน ซึ่งเป็นเรื่องต้องห้ามตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศหลักที่ 1 ที่กล่าวอ้างถึงข้างต้นคือ หลักการ “Jus Cogens” ซึ่งเป็นเรื่องห้ามขาดมิให้รัฐใดๆ กระทำการเช่นว่านี้ เป็นที่รับรู้ของชาวโลกโดยทั่วไป ฉะนั้นหลักการในข้อนี้จึงเป็นหลักการทางกฎหมายระหว่างประเทศที่ชาวโลกยึดมั่นและยืนยันคงอยู่ ตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศร่วมสมัย ประกอบการพิจารณากับหลักกฎหมายระหว่างประเทศในหลักนี้ ฉะนั้นสนธิสัญญาสยามฝรั่งเศส ในปี ค.ศ. 1904, 1907 เมื่อพิเคราะห์ด้วยหลักกฎหมายระหว่างประเทศหลักนี้แล้ว จึงตกเป็นโมฆะโดยสิ้นเชิง

สนธิสัญญาระหว่าง ไทย-ฝรั่งเศส ค.ศ. 1941 กระทำที่โตเกียวโดยญี่ปุ่นเป็นคนกลาง

ในการสรุปข้อสนธิสัญญาและลงนามตามสนธิสัญญาฉบับนี้ และได้รับการให้สัตยาบัน(Ratification) จากสภานิติบัญญัติของคู่ภาคีสนธิสัญญาทั้งสองฝ่าย ย่อมมีผลบังคับใช้โดยทันทีปราศจากข้อสงสัย อีกทั้งยังเป็นการยกเลิกเพิกถอน สนธิสัญญาสยาม - ฝรั่งเศส ปี ค.ศ.1904 ,1907 ไปในตัว (ที่จริงแล้วสนธิสัญญาสยามฝรั่งเศสปี ค.ศ.1904, 1907 หากพิจารณาด้วยหลักกฎหมายระหว่างประเทศร่วมสมัยที่กล่าวมาข้างต้น ย่อมตกเป็นโมฆะหรือสิ้นสภาพบังคับ ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น) เพราะฉะนั้นจึงสรุปได้ว่าสนธิสัญญาระหว่างไทย - ฝรั่งเศส ปี ค.ศ.1941 เป็นสนธิสัญญาที่กระทำขึ้นเพื่อระงับสงครามอินโดจีนระหว่างไทย - ฝรั่งเศส ที่มีฝรั่งเศสเป็นผู้รุกรานทางอาชญากรรมมาแต่ปี ค.ศ.1938 จนถึงปี ค.ศ. 1940 และประเทศไทยใช้สิทธิป้องกันตัวเองจากการรุกรานทางอาชญากรรมของฝรั่งเศส เพราะจากถ้อยคำในสนธิสัญญาฉบับดังกล่าวนี้ ใช้คำว่า “**สัญญาสันติภาพ**” เป็นเรื่องผู้แพ้ในสงคราม ยอมแพ้และขอเสนอมาตรการทางสันติภาพแทนที่มาตรการทางการใช้แสนยานุภาพ อีกทั้งสนธิสัญญาฉบับนี้ยังเป็นเรื่องการทำ

สงครามกันที่เกิดขึ้นก่อนเวลาที่จะเกิดสงครามมหาเอเชียบูรพา (สงครามโลกครั้งที่ 2 ใน ทวีปเอเชีย) ที่จะต้องนับเวลาเริ่มสงครามนี้ คือ วันที่ 7 ธันวาคม ค.ศ. 1941 อันเป็นวันที่กองทัพของประเทศญี่ปุ่น ได้ทำการถล่มฐานทัพเรือสหรัฐที่ **เพิร์ล ฮาร์เบอร์ (Pearl Harbour)** ซึ่งในวันดังกล่าว เอกอัครราชทูตญี่ปุ่นประจำสหรัฐอเมริกา ได้ยื่นบันทึกประกาศสงครามกับสหรัฐอเมริกาที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี. หลังเวลาที่**เพิร์ล ฮาร์เบอร์** ถูกกองทัพเรือและกองทัพอากาศญี่ปุ่นถล่มทิ้งระเบิดทำลาย เมื่อ วันเวลาแห่งประวัติศาสตร์ของโลก ได้ปรากฏเป็นข้อเท็จจริงเช่นนี้ และมีอาจเปลี่ยนแปลงได้ ฉะนั้นจึงเห็นได้ว่า สนธิสัญญาระหว่าง ไทย-ฝรั่งเศส ปี ค.ศ. 1941 ที่กระทำที่กรุงโตเกียว โดยมีประเทศญี่ปุ่น เป็นคนกลางในการเจรจาสนธิสัญญาตามทางการร้องขอของประเทศสาธารณรัฐฝรั่งเศสผู้รุกราน จึงเป็นสัญญาสันติภาพระหว่าง ไทย – ฝรั่งเศส ที่มีผลบังคับใช้ได้อยู่จนปัจจุบัน

หากจะมีผู้กล่าวว่า หลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ประเทศไทย โดยนายควง อภัยวงศ์ และหม่อมเจ้า วรณไวทยากรณ์ ได้ไปลงนามในข้อตกลงระหว่างประเทศกับฝ่ายสัมพันธมิตร (สหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส) เมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน ค.ศ. 1946 (พ.ศ. 12489) ข้อตกลงระหว่างประเทศฉบับนี้เป็นเพียงข้อตกลงระหว่างประเทศ มิใช่สนธิสัญญา อีกทั้งข้อตกลงระหว่างประเทศฉบับนี้มิได้รับการให้สัตยาบันจากรัฐสภาไทย และรัฐสภาแห่งคูภาคีสนธิสัญญาในข้อตกลงระหว่างประเทศฉบับนี้ ข้อตกลงนี้จึงมีผลเป็นเพียงข้อตกลงของฝ่ายบริหารของประเทศไทย กับฝ่ายบริหารของประเทศไทยฝ่ายสัมพันธมิตร (ให้ไปดูคำอธิบายว่า “สนธิสัญญา” ต่างกับ “ข้อตกลงระหว่างประเทศของฝ่ายบริหาร” ในเว็บไซต์ของกระทรวงต่างประเทศสหรัฐอเมริกา (U.S. State Department) ฉะนั้นข้อตกลงระหว่างประเทศระหว่างไทยกับฝ่ายประเทศสัมพันธมิตรจึงมีสถานะทางกฎหมายระหว่างประเทศเป็นเพียง ข้อตกลงระหว่างประเทศเท่านั้น ที่มีศักดิ์และสิทธิ์ต่ำกว่าสนธิสัญญา จึงไม่มีผลไปยกเลิกสนธิสัญญา

สนธิสัญญาระหว่าง ไทย-ฝรั่งเศส ปี ค.ศ. 1941

(สนธิสัญญาโตเกียว ค.ศ. 1941) ได้ อีกทั้งข้อตกลงระหว่างประเทศฉบับนี้มิได้รับ การอรรถวิวินิจฉัยโดยประชาชนทั้งหมดของประเทศไทย (The Self – Determination) หรือประชากรผู้มีถิ่นพำนักอาศัยในมณฑลบูรพา อันเป็นไปตามหลักกฎหมายระหว่างประเทศร่วมสมัย ข้อ 1 ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น จึงไม่อาจนำไปยกเลิก เพิกถอน สนธิสัญญา ระหว่างประเทศไทยกับฝรั่งเศสในปี ค.ศ.1941 ได้ดังอธิบายมาแล้ว.

-
- เอกสารดาวน์โหลดจากเว็บไซต์มหาวิทยาลัยเที่ยงคืน
 - <http://www.midnightuniv.org>
 - นำมาเผยแพร่โดยได้รับอนุญาตแล้ว
 - แปลงเป็น pdf สำหรับอ่านบนเครื่องอ่านหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ขนาดจอ 6 นิ้ว โดย วิษณุ เอื้อชูเกียรติ
 - วันที่ 31 พฤษภาคม 2553